

Denne artikkelen har stått i Ildsjelen nr. 3 - 2002

Intervju med Inge Ås

Navn: Inge Ås

Født: 10 03 1953

Utdannelse og erfaring: Hun har bl.a. tatt grafikk-lære, healinglære hos Jytte Lindstad, homeopatutdannelse, lært seg Kraniesakralterapi, REIKI-seichim, systemic NLP. Inge har undervist ved Kvinneuniversitetet, vært gjestelærer ved Vestoppland Folkehøgskole og mye mer. Idag driver Inge ILIANA Helhetsverksted og har en rekke verv utenom som er med på å skape en bedre verden.

Web: www.iliana.no

I dette omfattende intervjuet forteller Inge Ås om en av hennes grensesprengende opplevelser, om kvinners situasjon idag, spiritualitet og selvutvikling, Holistisk Forbund og mye mer.

Intervjuer: Henning Jon Grini

Kunne du tenke deg å dele med leserne en av dine dypere spirituelle erfaringer og hva den opplevelsen har hatt å si for deg?

Ja det er jo mange egentlig, men jeg tror det er to eller tre som kanskje står fram som helt eksepsjonelle. En gang på midten av 80-tallet hadde jeg en ganske spesiell opplevelse. Det var i Århus i Danmark. Det var en helt vanlig dag og jeg gikk meg en tur i et slags parklandskap med store nydelige bøketrær, der folk gikk rundt med hundene sine, var på piknik og du kunne se utover havet mot Sverige. Og plutselig mens jeg gikk der i vanlig dagsbevissthet så opplevde jeg noe som jeg senere bare kunne beskrive som om luften "sprakk" - det var som om et eller annet i lufta foran meg revnet og det var som om jeg gikk fra en dimensjon til en annen. Jeg ble stående midt på gressplenen, en helt vanlig gressplen, med mennesker som fremdeles gikk forbi og rundt meg, og så begynte absolutt hele verden å gløde. Det var det første. Jeg har sett aura på mange måter i mitt liv, men dette var helt spesielt. Det var sånn at jeg kunne se at det glødet rundt hver eneste busk og tre og gresstrå og rundt havet, og ja-jeg vet ikke hva. Det var et enormt fargespekter. Jeg opplevde at jeg gikk gjennom en slags opplevelse av oppvåkning, som du noen ganger kan oppleve enten i drøm eller i meditasjon, men dette skjedde da med en veldig klar dagsbevissthet tilstede også samtidig.

Mens dette skjedde følte jeg det som om hele hjernen var i aktivitet. Det løp informasjon på kryss og tvers på en måte som jeg aldri har opplevd maken til, i hvert fall ikke før. Og så var

det denne merkelige følelsen av å stå godt plantet på jorden i det hverdagslige Danmark og samtidig være tilstede i denne andre dimensjonen hvor energiene var fullstendig levende og synlig tilstede. Så kom det en opplevelse av å bli sugd ut i universet. Det var en sånn type tunnelopplevelse som flere har beskrevet, men fremdeles var jeg tilstede på jorda. Jeg hadde en opplevelse av å bli sugd langt, langt ut i universet – hvor jeg opplevde at jeg nærmest gikk på skole.

Det som skjedde i denne kosmiske ”skolesituasjonen” var at jeg opplevde at jeg nærmest ble koblet til en slags universell innsikt.

Dette kunne jo ikke ha tatt forferdelig lang tid, selv om tiden der og da opphørte å eksistere i tradisjonell forstand. Jeg kan jo kanskje, når jeg tenker tilbake, huske f.eks. hvor mange som gikk forbi eller om den bikkja løp herfra til dit. Jeg kan sikkert lage en slik tidsangivelse når jeg tenker meg om, men det var en sånn følelse av ikke-tid. Og det som skjedde i denne kosmiske ”skolesituasjonen” var at jeg opplevde at jeg nærmest ble koblet til en slags universell innsikt – en viten som gjorde at jeg på en måte fikk hele verdenshistorien lagt i fanget. Det var en veldig sterk opplevelse av å se sammenhenger - og av å forstå hvordan ting dypest sett henger sammen -og hvordan dette både er en slags evolusjonsprosess og samtidig er bevissthet i utfoldelse. Det vekslet mellom at jeg så meg selv som det mikroskopiske sandkorn som jeg på en måte er i dette kjempeeksperimentet, hvis vi skal kalle det det, og samtidig opplevde jeg meg som et dypt dypt verdifult sandkorn som i tillegg til å være helt meg også var i kontinuerlig interaksjon med absolutt alle andre sandkorn i universet. Jeg begynte å gråte. Jeg ble fylt av en enorm takknemlighets-følelse over å få lov til å være med - en følelse av å være utvalgt - men ikke utvalgt på bekostning av andre - men mer ”likestillt utvalgt” og selvfølgelig med en stor takknemlighet over å få lov til å vite at jeg visste dette.

I lang tid etterpå gikk jeg rundt i en slags rus - og det tok også ganske lang tid før alle disse informasjonene, som jeg på en måte hadde følelsen av var overført til meg med en hastighet som jeg ikke tror bredbånd kan måle seg mot, før de på et vis ble integrert i intellektet mitt. På en måte ble informasjonen jeg fikk integrert umiddelbart – og på mange plan samtidig - men for at jeg skulle kunne prosessere det og kunne forklare dette for meg selv, og eventuelt også kunne beskrive det for andre, tok det tid. Og det syntes jeg jo fremdeles jeg holder på med. Fordi min opplevelse av en slags tilkobling via en skjøteledning – en kosmisk skjøteledning - som noen vil kalle kanalisering – fremdeles er der. Kanskje kan man bruke ordet kanalisering – men det innebærer mange forskjellige fenomener for meg. Men for meg så er dette jeg beskriver her en skjøteledning som fullstendig er en del av meg og fullstendig er en del av alt det andre. Når jeg nå mediterer eller tenker eller er i den vanlige dagsbevisstheten så opplever jeg at jeg har en kontakt med noe som jeg kontinuerlig både utforsker og får innsikt i. Så det var en stor opplevelse.

Så har jeg jo også hatt noen andre fantastiske opplevelser som har inkludert andre typer kanaliseringserfaringer, men også opplevelser av indre og ytre møter med dyr.

Hvorfor er det så viktig å ha bena godt plantet på jorda?

Det var et kjempegodt spørsmål, fordi spørsmålet allerede inkluderer mange ting, om hva vi f.eks. mener med det å ha bena godt plantet på jorda. Jeg syntes det er viktig å ha det noen kaller for jording. Jeg definerer da jording bl.a som en tilstedeværelse i den praktiske hverdagen - og jeg opplever hverdagen som den dimensjonen som vi på mange måter føder

det åndelige inn i. Slik at det ikke bare er snakk om å være i hverdagen og ha jording for å ha røtter til å reise til andre dimensjoner. Da tenker jeg reise i gåseøyne, men det er også snakk om at vår dagligdag er et manifestasjonsområde for den åndelige virkelighet. Dette er et virkelig gledesfylt aspekt ved det å leve. Det at det vi gjør i vår hverdag kontinuerlig er i forbindelse også med våre dypere verdier. Det gir en fantastisk opplevelsen av å være en reisende både i og utenfor tid og rom.

Hvis jeg skulle snakke om det problematiske ved ikke å ha beina plantet på jorda, så vil jeg si at mange forsøker å unngå det praktiske livet, og mister dermed sin jording, som et resultat av å være såret og krenket som barn. Slik at opplevelsen av andre dimensjoner og andre aspekter av virkeligheten faktisk blir en overlevelsesmekanisme for å unngå smerte. Da kan også de åndelige opplevelsene bli traumatiske, og kan lage ubalanse i et menneskes liv. Det det også kan resultere i er en form for romantisering, og da mener jeg ikke at jeg er mot romantikk, men jeg er mot en illusjonsromantisering som faktisk gjør at personen verken får utbytte av det å oppleve seg som et åndelig vesen eller det å være et vanlig dødelig menneske. Også kan det gi seg utslag i pompøse tilstander og følelse av omnipotens, hvor du får mennesker som både manipulerer seg selv og andre - og det er jo heller ikke ønskelig.

Jeg har tro på både å være en aksjonist som aksjoner i gatene og på aktivisme på det indre plan.

Du har bred erfaring fra mange områder. I dag driver du Iliana Helhetsverksted. Der har du lagt mye vekt på selvutvikling. Hvorfor?

Jeg har bakgrunn som kunstner, kvinneaktivist og økoaktivist. Jeg ønsker å være med på denne mangfoldige prosessen av å gjøre verden til et bedre sted å være. Jeg er opptatt av både rettferdighet og mange andre temaer. Jeg har tro på både å være en aksjonist som aksjoner i gatene og på aktivisme på det indre plan, hvor jeg ønsker å være en medhjelper i å forløse hvert enkelt menneskes individualitet. Jeg tror jeg kan være med på å gi grunnlaget for selvstendige mennesker - tenkende, følende og levende mennesker. Det er for meg en måte å være med på å gi de gavene jeg kan til verden.

Når jeg sier selvutvikling så definerer jeg selvet, som jeg skriver med store bokstaver, bare for å ha en definisjon på det, som dette vi har med oss eller alltid er. Og så definerer jeg jeget og egoet som det vi blir i kontakt med verden, altså vårt erfaringsområde. Det vil si at "SELVutvikling" på et vis blir et paradoks fordi selvet på en måte ikke utvikler seg – men kanskje heller blir seg SELV bevisst. Til det trenger det JEGet. På en måte kan du si at selvutvikling heller er en transformasjon av jeget, slik at selvet kan strømme gjennom jeget ut i og til verden. For selvet har på en måte verken øyne eller ører eller andre konstruksjoner. Men det blir likevel en selvutvikling i den forstand at jeget kan bli fleksibelt nok og sterkt nok til i stedet for å bli en dør som hindrer selvet å nå ut i verden, heller blir til et rør som selvet kan flyte igjennom slik at det blir uttrykket i verden.

Jeg har m.a.o. et trossystem - og mitt trossystem er da mine erfaringer, erfaringer jeg legger vekt på - som sier meg at mennesker som opphever sine krenkelser og transformerer sine sår - mennesker som finner ut hva som er verdifullt for seg og som faktisk får lov til å uttrykke seg i verden - blir til medmennesker. Det gjør verden bedre. Det betyr at å gjøre verden bedre betyr at en del mennesker både vil oppføre seg annerledes ovenfor seg selv og sine nære omgivelser og noen av disse menneskene vil også på vegne av andre bli det noen kaller spirituelle krigere.

Hvordan kan vi komme i kontakt med dypere områder av oss selv?

Det er jo hundre veier da! Jeg tror faktisk at alle mennesker har tilgang til en indre stemme. Men det som ofte skjer, fordi vi tolker opplevelser i livet som smerte - og fordi vi ofte forsøker å unngå smerte, er at denne indre stemmen blir forkludret og tildekket av andre indre dialoger, som et forsvarssystem. Jeg tror at i SELVutviklingsprosessen så er det for de fleste mennesker et område i dem selv – perioder i livet - som kaller på terapi. Jeg tror det er derfor alle disse alternative eller komplementære terapiformene vokser frem. Egentlig skulle jeg ønske at det ikke ble kalt terapi, jeg skulle ønske at det ble kalt livsveiledning i selvutviklingsprosesser. Og egentlig skulle jeg ønsket at denne livsveiledningen kom inn i barnehagen og barneskolen og i hele livet vårt. Det mener jeg, fordi jeg tror at vi alle er i stand til å lytte til oss selv.

De menneskene som ikke tør å gå inn i konflikt fordi de ikke har erfaring med at de kan komme seg igjennom dem, blir ofte mennesker som ikke lytter til seg selv.

Hvis vi kan få en litt annen type oppdragelse, d.v.s. lære oss metoder til å lytte til det som virkelig er vår indre stemme - da trenger vi også et annet samfunn. Det samfunnet vi lever i er jo veldig hierarkisk og fylt med veldig mye frykt for autoriteter. Det betyr at hvis menneskene skal lytte til sin indre stemme så må de faktisk også bli lært opp til positivt å slåss. D.v.s. å sette seg opp mot autoriteter, og vite at det er en viktig del av det å bli et selvstendig menneske. Det å lytte til sin indre stemme krever en egen type innsats og det krever mot, og det kan etter hvert gi noen positive erfaringer av at det å gå inn i konflikt faktisk bare er første stadium før du kommer inn en ny tilstand, harmoni. At det er mulig å forandre og transformere noe med egen innsats.

De menneskene som ikke tør å gå inn i konflikt fordi de ikke har erfaring med at de kan komme seg igjennom dem, blir ofte mennesker som ikke lytter til seg selv. Jeg er tilhenger av en "krigertrening" hvor for eksempel barn lærer å tørre å stå på en scene og si noe, hvor man lærer mennesker å tørre å stå fram, selv om andre kritiserer en. Og hvor man forstår at man til og med kan gjøre det selv om det er mennesker som syntes at man er den største idiot i verden.

Hvordan står det egentlig til med kvinnes situasjon i verden i dag?

Det står veldig dårlig til. Og det står enda dårligere til enn f.eks i kvinneåret i 1975. Faktisk så har det for kvinner på de fleste områder i Norge gått tilbake. Helt konkrete områder som lønn,

likelønn og barnehager o.s.v. Det som har skjedd er at vi har fått en slags akseptert illusjon som dessverre hindrer kvinnefrigjøring, man tror at dette er en kamp som er over. Mange har en slags ide om at hvis man kjemper for kvinnefrigjøring, så må man føle seg undertrykt. Man behøver ikke å føle seg undertrykt for å jobbe i Amnesty International og man behøver ikke å føle seg personlig undertrykt for å se at ting er urettferdig.

Hvis man ser på kvinne -og mansrollen i dag så er fremdeles mansrollen en svær, mangfoldig rolle som innbefatter store deler av det å rett og slett være menneske. Kvinnerollen er etter min mening en slags "dragrolle" som betyr at det å være kvinne har med hva du har på deg å gjøre (sminke, smykker, bh. m.m) og dessuten definerer hvordan kroppen din skal se ut. Det er helt idiotisk at en kan "bli" kvinne ved å ta på seg noe, eller f.eks. å være sammen med en mann. Sånn vil man aldri definere en mann. Kvinnefrigjøring er noe alle i samfunnet trenger – så lenge salg av kvinner – at kvinner er en vare – er den 3. største industrien i verden nest etter våpen og narkotika – så er det klart at kvinnefrigjøring har med hele samfunnet å gjøre. Vi lever i et patriarkalsk samfunn. I tillegg til at vi har et hierarkisk organisert samfunn som dessuten er kapitalistisk. Ingen av disse systemene tjener kvinner og barn. Det er ca. 200 menn som eier og flytter på de fleste pengene i verden. Og selv om vi i det offentlige liv har hatt et lite skikt av kvinner som har vært i høye posisjoner, så betyr ikke det at kvinner jevnt over føler at de er hovedaktører i sitt eget liv. Det kan man oppleve på alle plan.

Jeg har f.eks. reist jorda rundt. Vi var tre kvinner som reiste og vi brukte reisebøker som enten var skrevet av menn eller av kvinner som reiste sammen Disse bøkene anbefalte steder hvor de sa at her er det så hyggelig og her vil du bli mottatt godt osv. Vi fikk jevnt over dårligere mottagelse, dårligere rom, dårligere service - fordi vi ikke reiste med menn. I søramerika var det første spørsmålet vi fikk av hotellvakten enten: Hvor er mennene deres? eller: Har virkelig faren din tillatt deg på reise alene? Vi var jo faktisk ikke alene - men vi reiste altså uten menn.

Hvorfor er det flere kvinner som interesserer seg for alternative/åndelige tema?

Det er jo ikke så lett å svare på, men jeg tror at kvinner bl.a. gjennom sin kjønnsrolle har hatt større aksept for både en del emosjonelle erfaringer og kanskje har vært modigere når det gjelder selvransakelse. Det kan jo være på godt og vondt. Undertrykkelse gjør at en unektelig spør seg hvorfor – hvorfor meg? Men jeg tror også at kvinner, som nettopp ikke har vært i så mange maktposisjoner, har vært nødt til å bruke utradisjonelle metoder på flere felt. Slik som sykepleierne, for eksempel. På sykehjem er det sykepleierne som bruker hvitløksomslag eller andre utradisjonelle metoder når det legene forordner ikke virker. Det er de som ser hva som virker. Så kommer legene tilbake igjen og spør hvordan det har gått - og det som er synd er at de sjeldent forteller om dette til legen, for de er redd for å få kjeft - og selvfølgelig ofte med rette.

Hvis vi ser bakover i historien så var jo folkemedisinen mye de kloke koners område. Paracelsus, som ofte sies å være den moderne legevitenskapens far, sier i sine skrifter at "alt jeg har lært har jeg lært av de kloke koner og heksene". Og det samme kan du finne i mange tradisjoner. Hekseprosessen, som stort sett var et gynocide, som det kalles, var et kollektivt drap av kvinner, Her ble de kloke koner og dissenterer til pavekirken drept over en lav sko i hele Europa, i millioner. Les "Heksehammeren", boka som beskriver hvorfor kvinner og ikke menn er hekser – som gir heksejegerne oppskriftene for hvordan de kunne finne og utrydde hekser. Den er et studie i kvinneforakt og ble brukt over hele Europa i opplysningstiden, renessansen! Senere ble kvinner utestengt fra alt det som kaltes medisinerstudier - og vi fikk

lover, i Frankrike for eksempel, hvor ikke flere enn tre kvinner kunne samles på åpen gate, og en drøss av andre kjønnsdiskriminerende lover - som f.eks. i Canada hvor kvinner fram til 1950 tallet ikke fikk lov å gå ut og drikke andre steder enn i egne avlukkede lokaler i 2 etg. av puben – eller tommelfingerregelen, som ble vedtatt i England i 1912 hvor en mann ikke lenger kunne slå sin kone, med mindre kjeppen var tynnere enn en tommel. I Oslo ble en kvinne arrestert på Karl Johan på hekseanklager i begynnelsen av 1900. Det var en periode disse kvinnelovene i Europa var enda mer groteske enn de er i dag og det betyr at kvinner faktisk ble utestengt fra medisinerstudiene, hadde ikke stemmerett og alle disse andre tingene. Og det innebærer altså at kvinner har måttet utvikle andre metoder som ikke har vært regulert. Og så kommer vi inn i en tid nå hvor folkemedisinen på en måte får bein å gå på igjen. Og da er det egentlig naturlig at det er flere kvinner der enn menn. For mange menn innebærer det ”alternative” et fall av status – for kvinner er det ikke nødvendigvis det.

Helt fra jeg var liten reagerte jeg på at de hadde en mann spikret opp på altertavla, jeg syntes det var grotesk. Så et eller annet inni meg har sagt at dette er riv, ruskende gærnt.

Du har satt i gang ganske mange prosjekter som på en eller annen måte er med på å forbedre verden. Holistisk Forbund er et slikt prosjekt som du er med på å etablere. Kan du fortelle litt om hva det er for noe og grunnen til at det har oppstått?

Jeg meldte meg ut av statskirken med en gang jeg kunne, og da hadde jeg lest bibelen ganske mange ganger. Jeg husker ungdomspresten, han var så imponert over det at han var bombesikker på at jeg egentlig dypest sett var kristen. Men jeg hadde lest den boka fordi jeg fant ut at jeg måtte vite hva dette dreide seg om. Etter å ha lest bibelen flere ganger var jeg enda mer overbevist om at denne boka her kunne ikke være grunnlag for et vettugt samfunn. Helt fra jeg var liten reagerte jeg på at de hadde en mann spikret opp på altertavla, jeg syntes det var grotesk. Så et eller annet inni meg har sagt at dette er riv, ruskende gærnt.

Så konfirmerte jeg meg borgerlig, men det opplevdes som å tygge på tørt papir. Det ga meg heller ikke noe særlig. Så i min ungdom kalte jeg meg for taoist. Det var det nærmeste jeg kom. Så etter hvert skjønnte jeg at det også var et foreldet trossystem, og opplevde at jeg måtte finne min egen vei.

Holistisk Forbund er for meg et forsøk på å være med på å skape et talerør for dem som ikke føler de kan bruke noen av de organisasjonene som eksisterer i dag. Jeg mener at vi trenger dette for individer som søker på veldig mange forskjellige måter og som opplever verden fra forskjellige vinkler, men som ikke nødvendigvis opplever det som noen motsetning å leve i den tradisjonelle ”konkrete vitenskapelige” verden med åndelig perspektiv eller erfaringer.

Jeg har alltid syntes det har vært interessant å være med på å lage rammer og muligheter for at noe kan skje. Jeg syntes ikke det er så viktig å overbevise andre mennesker rundt meg om hva de skal mene. Jeg syntes det er spennende å få lov til å lage fora som gjør det mulig for folk å finne ut av hva de mener selv. Og det er fordi jeg dypest sett har tillit til at dette mangfoldet vil hverandre vel, hvis det får åpne og frie muligheter.

Motivet mitt for å lage Holistisk Forbund, det er å være med på å lage en arena for noe. Jeg er ikke ute etter å lage et trossamfunn. Jeg syntes tro på en måte er en privatsak, men jeg vil veldig gjerne være med på å lage seminarer hvor jeg også legger fram noen av mine opplevelser og ideer. Det er jo for at ting skal kunne vokse og utvikle seg og bli til noe mer.

Jeg opplever at jeg har denne skjøteledningen i og til meg selv og universet - jeg opplever universet som bevegelig energiprosesser som jeg er en del av. Men jeg har ikke noe ønske om å fastfryse dette i en sannhetsform. Jeg tror et problem vi har som mennesker er at vi har vansker med å godta det flytende, når vi ikke er forankret i oss selv. Men i det øyeblikket vi er sterkere forankret i oss selv, så tror jeg vi kan tåle store bevegelser og en masse flyt. Det bringer meg igjen tilbake til selvutvikling.

Hva er dine egne visjoner for Holistisk Forbund?

Mine visjoner for Holistisk Forbund er at det blir en organisasjon som kan gi en ramme for mange menneskers søken og åndelige praksis. Jeg ønsker at vi skal bli et talerør innad og utad og en pådriver i mange sammenhenger. Helt konkret vil jeg veldig gjerne at Holistisk Forbund skal være arrangør av for eksempel ritualer, seminarer og konferanser. Kanskje vi får et forlag. Kanskje får vi en labell hvor vi gir ut Cder og CD-ROMer, hva vet jeg?

Jeg møtte en lita jente i juni som sa: ”å, jeg vil ha en religionsommerleir”. Nå til sommeren her oppe på Buøya, hvor jeg er nå, har vi invitert tre jenter og tre gutter opp til 16 år. To fra Tsejtsjenia og resten er fra min og min partner Kjerstis familie. Og så kommer vi til å få besøk av noen her lokalt også. Det blir barn og ungdommer fra 8 til 16 år. Og da regner jeg med at dette er en førsteutprøving av en type sommerleir hvor vi har lyst til å lære disse ungene mer om å jobbe sammen og løse oppgaver. Men jeg kan også tenke meg at vi kan komme til å ha diskusjoner om tro og livssyn, ha div. drømmereiser og sånne ting. Min erfaring er at veldig mange barn og ungdommer er helt sugne på å snakke om disse tingene.

Den jeg har hatt mange av de mest spirituelle samtalene med er en av niesene mine. Da hun var fire år spurte hun meg; ”da jeg ble født, tok jeg plassen til en annen da?” og som senere sa; ”jeg kunne bestemme meg om jeg ville bli født jeg!” og så sier noen ”Jammen, det var jo fordi mamma og pappa møttes” og så sier hun; ”nei, det var det ikke, jeg ville vært meg allikevel.” Hun vil jevnlig diskutere liv og død og er det noen Gud og er det ikke noen Gud. Hun har et ganske interessant syn på livet som faktisk ligner veldig på mitt og vi er blitt enige om å bruket et ord som vi kaller Altet, d.v.s. at alt henger sammen. Og dette altet kan vi på en måte snakke til også, og det er en del av oss. Så her er det ingen paradokser.

Jeg har rett og slett kjøpt 211 mål på ei øy.

Du har nå kjøpt din egen øy. Kan du fortelle litt om det?

Jeg har rett og slett kjøpt 211 mål på ei øy. Der er bare to gårder på Buøya, og Sørgården er vår. Vi har bygget egen kai og vi har egen båt. Stedet ligger utenfor Sandnessjøen. Så man kan ta ferje til et sted som heter Austbø og så kan vi komme og hente med båt. I framtiden blir det en ny fergeforbindelse også, i nærheten av flyplassen. Hvis du tar fly fra Gardermoen kl. 08.00 og vi henter deg med båt i Søvika, så er du her oppe ca. kl. 12.00 - så verre er det ikke.

Det vi skal lage her er rett og slett et kurs-og aktivitetssenter som ennå ikke har fått noe navn. I år setter vi opp et naust som er et gammelt tømmerhus som ble tatt ned på dugnad i fjor av tidligere kursdeltagere og deres venner, fra Oslo og Hattfjelldal, som kom opp hit og jobba. Så fløta vi disse tømmerstokkene over til øya etter båten vår på gammeldags maner og nå driver vi å graver ut til fundamentet. 1. etasje blir naust for båtene og 2. etasje blir overnattingssted for kursdeltakere. Så har vi en gammel låve som danner grunnlaget for et større kurslokale. Vi har et lite bygg, på toppen av en gammel stensatt jordkjeller, som skal bli et tårn med utsikt til alle kanter. Og vi har et båthus som skal bli ateliér. Vi har en liten ruin som skal bli et lite skrivested på 2x3 meter hvor du kan trekke deg tilbake som eneboer, der vil det være en elektrisk kontakt for din pc eller mac.

Kurs-og aktivitetssenteret skal romme både ILIANA helhetsverksteds SELVutviklingskurs og nye kurskonsepter som vil kombinere natur og kurs. For eksempel lengre utesitting i naturen (Indianske visjonquest) – turer og fiske og rett og slett det å være ute i fri natur med selvutvikling og meditasjon. Så håper jeg da også at det kan bli et kurssenter som kan leies ut til andre som også kan bruke disse vakre omgivelsene. Og at det kan bli et sted hvor vi kan holde konserter. Jeg har allerede fått kontakt med en lokal musiker/trommeslager som bruker japanske trommer. Så tenker jeg at vi etter hvert også kan invitere skoleklasser og kanskje barnehager og andre, og f.eks. sitte i en sørsamisk kåte rundt ilden og så vi ha en dag ute i naturen. Det er mange ideer, men akkurat hva det blir, kommer litt an på hvor mye støtte vi får, rett og slett. Kommunen er kjempepositiv – og området trenger ny næringsvirksomhet - så nå venter vi veldig på svar på en søknad til SND på at også fylket vil kunne støtte. Vi er villig til å bruke masse tid og krefter – men rent økonomisk trenger vi litt støtte. Jeg tror det skal gå – det føles riktig.

Den første natten jeg overnattet på Buøya sirklet en stor hubro over huset og satte seg og våket hele natten på en sengegavl fra en seng vi ikke hadde båret opp enda. Det minnet meg om en drøm jeg hadde et par år før – hvor en stor hubro først satte seg i vinduet mitt – for så å hoppe fram på fotgavlen av sengen. Den så på meg med alvorlige og sterke øyne – og jeg visste da jeg våknet at den fortalte meg noe viktig som jeg skulle huske – men hva det var, visste jeg ikke før den viste seg over huset på Buøya. Den hadde vist meg et stort livsprosjekt – som jeg nå er i ferd med å utrette.

Inge Ås med sine krystalboller